

koliv proto, aby dosavadní jejich oprávnění bylo zúženo, nýbrž proto, poněvadž podle znění zák. (§ 5 zák. o stav. živnostech č. 193/1893 ř. z.) ohledně nich svrchu uvedené obavy nebylo.

Č. 12.043.

Vodní právo: Vodoprávním úřadům nepřísluší rozhodovati ve sporu o užívání soukromé vody mezi majitelem jejím a uživatelem, třebaž užívací právo je zapsáno ve vodní knize a bylo blíže upraveno smírem uzavřeným mezi majitelem a uživatelem vody před vodoprávními úřady.

(Nález ze dne 25. září 1935 č. 18.285/35.)

Prejudikatura: Boh. A 10.368/33, 10.934/33, 10.989/34.

Věc: Otomar K. v S. (adv. Dr. Gustav Burian z Tábora) proti zemskému úřadu v Praze o dobývání ledu na rybníce.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Poukazuje na svoje právo na odběr vody z rybníka zv. »Černý« pro pohon mlýna, stěžoval si st-l, majitel mlýna v S., podáním z 25. ledna 1932 k okr. úřadu v Táboře, že nynější majitel rybníka, prováděje ledování na něm i když hladina je pod normálem, zasahuje ve smyslu § 10 vod. zák. nepřipustným způsobem do vodních práv st-lových proti výslovnému znění dohody mezi majitelem rybníka a st-lem. Navrhl vydati výměr, že vlastníku rybníka nepřísluší právo dobývatí a odváděti led v době, kdy hladina jeho jest pod normálem, že jest povinen zdržeti se podobného zasahování do vodního práva st-lova a zaplatiti mu útraty řízení do 15 dnů pod exekucí.

Dovoláný vodoprávní úřad I. stolice rozhoduje o této stížnosti podle § 75 vod. zák., tuto zamítl jako bezdůvodnou v podstatě z těchto důvodů: Na rozdíl od vod veřejných, pro něž jest míra a způsob obecného užívání vody a dobývání rostlin, bahna, země, písku, šutru, kamení a ledu upraveno v § 15 vod. zák., ve vodách soukromých dobývání písku, rostlin, kamení, bahna, ledu a pod. vodním zákonem řešeno není. Z ustanovení o. z. o. plyne však zřejmě, že vlastník soukromé vody jest oprávněn libovolně disponovati těmito vedlejšími výtěžky svého vodního díla neb oprávnění, pokud toto oprávnění není omezeno právy osob třetích, založených na soukromoprávních titulech. Takový soukromoprávní titul pro právo na ledování st-l netvrdí a správní úřad by ani nebyl oprávněn o něm rozhodovati, nýbrž řádný soud. Rovněž je nesporno, že st-li přísluší právo odběru vody k pohonu mlýna v S. a nadržování vody do výše stanovené normálním znamením z 25. října 1880 a revidované vodoprávním nálezem okr. úřadu v Táboře z 29. srpna 1929. Tímto úředně povoleným a od nepaměti trvajícím odběrem vody pro mlýn v S. jest samozřejmě omezeno právo majitele rybníka »Černý« v tom směru, že nesmí samostatně disponovati s vodou z rybníka, pokud nepřestoupila

normální nadržení. To však neplatí tehdy, když voda změnila svou podstatu a proměnila se v led. Tomu svědčí znění § 15 vod. zák., který, upravuje obecné užívání vod veřejných, staví na straně jedné práva k užívání vody (koupání, praní, napájení atd.) a na druhé straně jiné vodní užítky (dobývání rostlin, bahna, země, šterku, kamenů, písku a ledu). Ježto pak hladina vody nesmí přestoupiti normál, a majitel vodního díla mohl by libovolně stahovati vodu pod normál, bylo by ledování na rybníce vůbec vyloučeno. Paragrafu 10 vod. zák. nelze zde užítí, ježto jedná o užívání vody, kdežto zde jde o dobývání ledu, který, jak dovozeno, jest jinou podstatou než voda, a jeho vlastnictví a dispozice s ním řídí se jinými právními ustanoveními než používání vody samotné.

Další odvolání st-lovo zamítl žal. úřad napadeným rozhodnutím jako neodůvodněné v předpisech zák. o právu vodním z 28. srpna 1870 č. 71 z. z. čes. a potvrdil v odpor vzatý výrok výše cit. výměru, jímž zmíněná stížnost byla pro bezdůvodnost zamítnuta. Pokud jde o právní názor na věc, poukázal žal. úřad podle věty 2 § 82 vl. nař. č. 8/1928 Sb. na důvody napadeného výměru, jimiž povaha případu po stránce právní jest správně a vyčerpávajícím způsobem objasněna. Po stránce materiální odůvodnil žal. úřad zamítnutí odvolání i úvahou technickou.

O stížnosti nss uvažil:

Předmětem sporu, který byl před úřady vodoprávní vznesen, jest otázka, zdali zúčastněná strana je povinna zdržeti se ledování, když hladina rybníka, z něhož st-l odebírá vodu k pohonu svého mlýna, klesne pod normál, t. j. pod cejch, který byl vodoprávním úřadem 25. října 1880 stanoven a nálezem téhož úřadu z 29. srpna 1929 revidován.

Není sporu o tom, že rybník je voda soukromá zúčastněné straně náležející. Podle názoru zastávaného v ustálené judikatuře, k němuž se nss znovu přiznal zejména v nál. Boh. A 10.368/33, 10.934/33 a 10.989/34, je právní poměr mezi majitelem soukromé vody a uživatelem této vody poměrem soukromoprávním a spory z tohoto poměru vzcházející, pokud jde o právo užívání soukromé vody, nenáleží na pořad úřadů vodoprávních, poněvadž nejde tu o užívání vody podle vod. zák., nýbrž na základě titulu soukromoprávního (zejm. smlouvy neb vydržení). Na povaze tohoto práva užívacího nic nemění ani okolnost, že právo toto je zapsáno ve vodní knize, neboť právo soukromé nemění zápisem do vodní knihy svou soukromoprávní povahu (Boh. A 10.934/33). Stejně nemůže na povaze právního poměru nic změnit ani okolnost, že smírem uzavřeným před vodoprávním úřadem a tímto úřadem schváleným byl právní poměr mezi majitelem soukromé vody a uživatelem jejím blíže upraven. Neboť ani tím nemůže se poměr soukromoprávní přeměnit v poměr vodoprávní, tedy v poměr ovládaný právem veřejným. Podle § 75 vod. zák. náleží do oboru působnosti úřadů politických všechny záležitosti, jež se vztahují na užívání a svádění vod a na obranu proti vodám podle vodního zákona. Záležitosti, jež se vztahují sice na užívání vod, ale nikoli na užívání podle vod. zák., tedy k působnosti vodoprávních úřadů nepatří. Jde-li o užívání vody na základě

poměru soukromoprávního, nejde o věc náležející do příslušnosti úřadu vodoprávního.

Nař. rozhodnutí i výměr I. stolice jím potvrzený, ačkoli vycházejí z předpokladu, že jde o užívání vody soukromé, obsahuje nicméně meritorní rozhodnutí o rozsahu užívacího práva st-lova k soukromé vodě.

Nss, který jest povinen ex offio zkoumati příslušnost žal. úřadu správního, musil tedy nař. rozhodnutí pro nepřislušnost žal. úřadu zrušiti.

Č. 12.044.

Zaměstnanci veřejní: I. * Předpis § 51 odst. 4 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., pokud stanoví, že léta, za která byla udělena kvalifikace »méně přiměřeně« a »nepřiměřeně«, nejsou pro postup časový započitatelná, platí podle § 16 plat. zák. č. 103/1926 Sb. i pro odklad zvýšení služného úředníka podle plat. zák. — II. Cit. ustanovení nelze vztáhnouti na dobu, po kterou zaměstnanec nebyl kvalifikován vůbec, třebas se doba ta připojuje k době diskvalifikace.

(Nález ze dne 26. září 1935 č. 11.580/35.)

Věc: Hugo S. v P. proti ministerstvu financí o úpravu odpočivných platů podle zák. č. 70/1930 Sb. a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

Výrok: Pokud nař. výnos vyloučil ze zápočtu dobu od 1. ledna 1924 do 30. listopadu 1924, zrušuje se rozhodnutí pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-I, berní správce v P., byl výnosem min. fin. z 27. října 1924 podle § 73 služ. pragm. dán na dovolenou s čekatelným a bylo mu výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 12. listopadu 1924 poukázáno čekatelné ročních 12.301 Kč 63 h s jednotným drahotným přídavkem od prvního dne měsíce následujícího po dni doručení tohoto dekretu, což se stalo dne 20. listopadu 1924. K žádosti bez data přeložen byl nato st-I výměrem zem. fin. řed. v Praze z 25. ledna 1928 koncem ledna 1928 podle § 79 odst. 2 služ. pragm. na trvalý odpočinek a byly mu od 1. února 1928 vyměřeny vzhledem k služební době započitatelné pro výměru výslužného okrouhle 34 roků výslužné 97.6% pensijní základny 13.608 Kč (služné 11.904 Kč a 50% místního přídavku pro Prahu 1.704 Kč) penízem ročních 13.281 Kč 41 h a dále jednotný drahotný přídavek. K přihlášce ze 14. prosince 1931 vyměřeny byly st-li výměrem zem. fin. řed. v Praze ze 14. března 1932 od 1. ledna 1932 podle zák. č. 70/1930 Sb. a § 2 vl. nař. č. 96/1930 Sb. výslužné ročních 19.910 Kč 40 h, t. j. 97.6% nové pensijní základny 20.400 Kč (služné 7. platové stupnice 20.400 Kč).

Z tohoto výměru podal st-I odvolání, jemuž nevyhovělo min. fin. nař. výnosem z těchto důvodů: »Námítky st-lovy proti určení kvalifikace odmítají se jakožto nepřípustné, ježto okolnost ta nebyla předmětem stěžovaného rozhodnutí. K ostatním námitkám, jež se zamítají jako bez-